

3

'Αντιγόνη

Έχει ξεχάσει γιατί βρίσκεται εδώ, σ' αυτό τό γκρίζο τούνελ
— ο Πολυνείκης, μιά ανάμνηση άχνή —
μόνο θυμάται άμυδρά κάτι τριμμένες λέξεις
— επίθετα στερητικά, άφιλη κι άνυμναιη
σκοτεινιασμένοι μέλλοντες όλόκληστοι:
έκεϊ γάρ κείσομαι αεί.
Έμοιαζε κάποτε ούρανός,
μά ήταν μόνο χῶμα
κι ήτανε τούνελ σκοτεινό μέ φωτισμό υποκίτρινο.

Τώρα της έχει παραχωρηθεί,
λόγω εκείνης της παλιάς μανίας μέ τά χθόνια,
ό υπόγειος σταθμός γιά κατοικία'
είναι ή μισότρελη γριά
(όποιος μπορεί νά δει, κάθε πρωί τή βλέπει),
σέρνει σέ τσάντες πλαστικές τά υπάρχοντά της
— έναν καθρέφτη ραγισμένο,
τήν 'Αντιγόνη σέ μετάφραση του Ραγκαβή,
μιά τούφα άπ' τά μαλλιά του Πολυνείκη
μέσα σέ μιά ντενεκεδένια όστεοθήκη —
τά φαχουλεύει, βέβαιη πώς όλο κάτι λείπει,
καθώς τή διαδρομή τήν ίδια πάντα έκτελεί,
άφετηρία-τέρμα και τάνάπαλιν,
μπερδεύοντας συχνά τά δυό — τόσοι αιώνες.

Δέν θέλω νά τή βλέπω
έχουν μαθήσει τ' άγρια πουλιά βαλσαμωμένα στό κεφάλι της
κι έχει στό βλέμμα εκείνο τό μαβί του άδειου χάους.

Δέν θέλω νά τή βλέπω
μού θυμίζει τόν καθρέφτη μου,
τά νιάτα μας,
πού τά ρημάξαμε γιά έναν Πολυνείκη.

Αντιστάσεις Καραγεωργίου, Το μερό, 200

4

ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΣΙΔΩΝΟΣ, 1970

Κανονικά δεν πρέπει να 'χουμε παράπονο
Καλή κι εγκάρδια η συντροφιά σας, όλο νιάτα,
Κορίτσια δροσερά — αρτιμελή αγόρια
Γεμάτα πάθος κι έρωτα για τη ζωή και για τη δράση.

Καλά, με νόημα και ζουμί και τα τραγούδια σας
Τόσο, μα τόσο ανθρώπινα, συγκινημένα,
Για τα παιδάκια που πεθαίνουν σ' άλλη Ήπειρο
Για ήρωες που σκοτωθήκαν σ' άλλα χρόνια,
Για επαναστάτες Μαύρους, Πράσινους, Κιτρινωπούς,
Για τον καημό του εν γένει πάσχοντος Ανθρώπου.
Ιδιαίτερος σας τιμά τούτη η συμμετοχή
Στην προβληματική και στους αγώνες του καιρού μας
Δίνετε ένα άμεσο παρόν και δραστικό — κατόπιν τούτου
Νομίζω δικαιούσθε με το παραπάνω
Δυο δυο, τρεις τρεις, να παίξετε, να ερωτευθείτε,
Και να ξεσκάσετε, αδελφέ, μετά από τόση κούραση.

(Μας γέρασαν προώρας, Γιώργο, το κατάλαβες;)
Μανόλη Αναγνωστάκη (ο στόχος)